



ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 5 czerwca 2017 r.

Pozycja 85

POSTANOWIENIE

z dnia 29 maja 2017 r.

Sygn. akt Ts 10/17

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Leon Kieres – przewodniczący i sprawozdawca

Lech Morawski

Piotr Pszczołkowski,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 29 marca 2017 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej D.M.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnąć zażalenia.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 18 stycznia 2017 r. D.M. (dalej: skarżący) wystąpił o stwierdzenie, że art. 28 § 1 oraz art. 30 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2016 poz. 1749, ze zm.; dalej: k.p.k.) w zakresie, w „jakim uniemożliwiają przed sądem pierwszej instancji udział czynnika społecznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości” są niezgodne z art. 45 ust. 1 w zw. z art. 182 Konstytucji.

Postanowieniem z 29 marca 2017 r. (doręczonym pełnomocnikowi 11 kwietnia 2017 r.) Trybunał odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej, stwierdziwszy, że wydanie merytorycznego orzeczenia jest niedopuszczalne. Jak ustalił Trybunał, zaskarżone przez skarżącego przepisy, określające skład sądu na rozprawie głównej i posiedzeniu w pierwszej instancji, nie były podstawą postanowienia Sądu Apelacyjnego w K. (dalej: Sąd Apelacyjny w K.) z czerwca 2016 r., tj. orzeczenia, w związku z którym wniósł skargę. Postanowieniem tym Sąd Apelacyjny w K. oddalił wniosek skarżącego o wznowienie postępowania zakończony prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z listopada 2014 r. (dalej: wyrok Sądu Okręgowego w K.). Sąd badał zatem, czy w sprawie skarżącego zaistniały przesłanki określone w art. 540 § 1 pkt 2a k.p.k. Niezależnie od powyższego Trybunał zwrócił uwagę na to, że jeśliby przyjąć, iż orzeczeniem ostatecznym w sprawie jest wyrok Sądu Okręgowego w K., to skardze należałoby odmówić nadania dalszego biegu z uwagi na przekroczenie terminu do jej wniesienia.

W zażaleniu z 18 kwietnia 2017 r. skarżący, powtórzywszy wywody sformułowane w skardze, zarzucił że postanowienie Trybunału jest „nieuzasadnione”. Zażądał jego

uchylenia i przekazania skargi do ponownego rozpoznania, ewentualnie nadanie skardze dalszego biegu i merytoryczną kontrolę zakwestionowanych w niej przepisów. Pełnomocnik skarżącego wniósł o zasądzenie na jego rzecz od Skarbu Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Oświadczył przy tym, że nie otrzymał od skarżącego wynagrodzenia „w całości ani w części”.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: ustawa o TK) skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w związku z art. 61 ust. 5-8 ustawy o TK). Na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał bada przede wszystkim, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

2. Zdaniem Trybunału kwestionowane postanowienie jest prawidłowe, a argumenty sformułowane w zażaleniu nie podważają poczynionych w nim ustaleń i nie zasługują na uwzględnienie z poniżej przedstawionej przyczyny.

3. Postanowieniem z 29 marca 2017 r. Trybunał odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej, stwierdziwszy, że nie spełnia ona podstawowego warunku określonego w art. 79 ust. 1 Konstytucji. Należy raz jeszcze przypomnieć, że w myśl tego postanowienia Konstytucji przedmiotem skargi może być tylko taki przepis (norma prawna), na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekły ostatecznie o wolnościach lub prawach albo o obowiązkach skarżącego określonych w Konstytucji. W skardze konstytucyjnej skarżący zażądał od Trybunału zbadania zgodności z Konstytucją przepisów określających skład sądu na rozprawie głównej (art. 28 § 1 k.p.k.) i na posiedzeniu w pierwszej instancji (art. 30 § 1 k.p.k.). Przepisy te – jak ustalił Trybunał – nie były jednak podstawą orzeczenia, w którym Sąd Apelacyjny w K. odmówił skarżącemu wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem, a w związku z którym skarżący łączy naruszenie prawa do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy.

4. Należy zwrócić uwagę na to, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału, podstawą zażalenia powinien być zarzut dotyczący uchybień, do których – zdaniem skarżącego – doszło przy wydawaniu zaskarżonego postanowienia. Tym samym, zażalenie powinno dotyczyć podstaw odmowy nadania skardze dalszego biegu (zob. postanowienia TK z: 5 grudnia 2013 r., Ts 13/13, OTK ZU nr 6/B/2013, poz. 599; 21 stycznia 2015 r., Ts 35/13, OTK ZU nr 1/B/2015, poz. 16 oraz 7 stycznia 2016 r., Ts 137/14, OTK ZU nr B/2016, poz. 10).

5. Trybunał zauważa, że we wniesionym środku zaskarżenia skarżący powtórzył zarzuty, które sformułował w skardze konstytucyjnej. Skarżący nie przedstawił natomiast żadnych argumentów, które podwazyłyby prawidłowość postanowienia Trybunału z 29 marca 2017 r., a tym samym podstaw odmowy nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

Mając powyższe na względzie Trybunał – na podstawie art. 61 ust. 8 ustawy o TK – nie uwzględnił zażalenia.